

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **N. T.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2013, č.j. MV-2917-10/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**
- IV. **Zástupce Mgr. Petr Václavěk se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 8. 2013, č.j. OAM-46688-34/DP-2011, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že se nevyhovuje žádostem žalobkyně o určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 10. 2012, č.j. OAM-46688-24/DP-2011 a o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Žádostem žalobkyně nebylo vyhověno, neboť nebylo prokázáno, že by si žalobkyně pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiných vážných důvodů nemohla bez svého zavinění rozhodnutí správního orgánu v úložní době vyzvednout dle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

Žalobkyně v žalobě namítala zmatečnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, což spatřovala již ve formální vadě výroku, neboť o jejích dvou žádostech bylo rozhodnuto pouze jediným výrokem.

Ve vztahu k žádosti o určení neplatnosti doručení žalobkyně namítala, že rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012, č.j. OAM-46688-24/DP-2011, jímž žalobkyni nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, bylo doručováno nezákonným způsobem, když bylo doručováno fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Správní orgány jí měly pro doručování ustanovit opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Žalobkyně se o existenci předmětné písemnosti dozvěděla až v souvislosti s předvoláním k vyzvednutí výjezdního příkazu, ihned poté podala dne 29. 11. 2012 odvolání, které vzhledem k obsahu lze považovat za žádost o určení neplatnosti doručení. Později tuto svou žádost doplnila za pomoci právního zástupce.

Namítala, že její odvolání dne 29. 11. 2012 bylo rovněž žádostí o prominutí zmeškání lhůty. Poukázala na lékařskou dokumentaci, ze které vyplývá, že v období od 25. 10. 2012 do 28. 11. 2012 jí byl předepsán klid na lůžku po ambulantním léčení na Ukrajině, přičemž za nedůstojné považovala spekulace správních orgánů o závažnosti jejího zdravotního stavu a o její možnosti přebírat korespondenci. Přestože nebyla hospitalizována, nebyla schopna střežit svá práva a podat odvolání v zákonem stanovené lhůtě.

Dále žalobkyně namítala porušení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a § 3 správního řádu. Povinností správního orgánu totiž bylo uvážit přiměřenost vydávaného rozhodnutí a zjistit skutečný stav věci. Správní orgán se měl přinejmenším pokusit účastníka řízení vyslechnout či ho vyzvat k učinění vyjádření.

Žalobkyně navrhla soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech a plně odkázala na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Dále uvedla, že podání žalobkyně ze dne 29. 11. 2012 bylo nadepsáno jako odvolání, přičemž žalobkyně v něm neuvedla překážky, které by včasnému podání odvolání bránily, nýbrž pouze důvody, na základě kterých se nemohla dostavit k výsledku.

K námitce týkající se přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že není povinností správních orgánů vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí s každým jednotlivým kritériem obsaženým v § 174a zákona o pobytu cizinců, jelikož tento výčet je pouze demonstrativní. Poukázala na to, že žalobou napadené rozhodnutí je procesního charakteru.

Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Předtím, než soud přistoupí k posouzení žaloby z věcného hlediska, musí zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení a zda jde o žalobu přípustnou. Při těchto úvahách soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 70 písm. b) s.ř.s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Podle § 68 písm. e) s.ř.s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona nepřipustný.

Dle § 70 písm. b) s.ř.s. jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí správního orgánu, která jsou svou povahou předběžná. V dané věci žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, o níž rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 10. 2012, č.j. OAM-46688-24/DP-2011 tak, že jí nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které následně doplnila žádostí o určení neplatnosti doručení a o prominutí zmeškání podání odvolání. Přičemž žalobou napadeným rozhodnutím nebylo vyhověno toliko žádostem žalobkyně o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu a o o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu.

Soud předně odkazuje na právní větu rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54, která se zabývala žádostí o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 s.ř.s.: „I. O rozhodnutí předběžné povahy, na které

dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.“. Nejvyšší správní soud zde stanovil okruh podmínek, které musí rozhodnutí kumulativně splňovat, aby jej bylo možné považovat za rozhodnutí předběžné povahy.

Ohledně rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty dle § 41 správního řádu soud odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j. 9 As 88/2007-49, která zní: „Rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004 je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.“. Tento závěr Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí odůvodnil tak, že „byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu. Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci.“. (Obdobně srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č.j. 4 Ads 103/2010-73 a ze dne 26. 10. 2016, č.j. 8 Azs 57/2016-36).

V dané věci soud při posouzení povahy rozhodnutí o žádosti o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 s.ř.s. a o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu dospěl k závěru, že rozhodnutí splňuje výše uvedené podmínky stanovené pro předběžné rozhodnutí. Jednak rozhodnutí o žádosti o určení neplatnosti doručení a o prominutí zmeškání úkonu časově předchází konečnému rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění žalobkyně, které bude vydáno až poté, co bude vyřešena otázka doručení a prominutí zmeškání lhůty. Tím je splněna časová podmínka rozhodnutí předběžné povahy.

Dále správní orgán v konečném rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění žalobkyně přezkoumá včasnost podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 10. 2012, č.j. OAM-46688-24/DP-2011. Při posuzování včasnosti odvolání je správní orgán vázán právě rozhodnutím o žádosti o určení neplatnosti doručení a o prominutí zmeškání lhůty, čímž je splněna věcná podmínka rozhodnutí předběžné povahy.

Osobní podmínka rozhodnutí předběžné povahy je taktéž splněna, jelikož adresátem konečného rozhodnutí o odvolání je žalobkyně, která zároveň žádala o určení neplatnosti doručování a prominutí zmeškání lhůty, tj. osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy.

Soud shrnuje, že veškeré podmínky pro posouzení žalobou napadené rozhodnutí jako rozhodnutí předběžné povahy, jsou v dané věci splněny.

Soud tak dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy, tedy rozhodnutí je podle § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. b) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno, proto soud žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O vrácení soudního poplatku soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud zároveň vyzval právního zástupce žalobkyně ke sdělení bankovního spojení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková